

Meie Aeg

Nr. 5
1935

Emade aupäewal

Meie kallid emad!

Me oleme täna kogunenud, et ühijelt pühitseda teie kui meie kõige auväärsema, armajama ja parema inimese aupäewa. Me oleme kogunenud, et ütleda teile, armjad emad, palju tänu teie lõpmata armastuse, ohvri-meelse, kannatuse ja murede eest, mis teil on olnud meie jaoks ja meie pärast.

Kallid emad, täna tahame suruda teie kätt ja tänada teid, kes olete alati unustanud oma mured ja waetvad, püüdes täita ainult meie soowe ja vajadusi. Mingi ohwer pole olnud teile liig suur, mingi koorem liig raske, ükski talistus võitmata. Tänu teile, emad, kes olete meid alati armastanud küll haigena ja tervena, küll heana ja kurjana. Te ei ole saanud beisi kui armastada. Püha on teie armastus, armastus, mis usub kõik, loodab kõik, kannatab kõik, mis ei maksa kurja kurjaga waid andestab alati.

Sonnikul, kui idataewas lööb lõtkele toit, siis annab ta ema silmad ning rõõmsana asub ta toimetama koduseid töid; rühhib päewa läbi ja seejuures on alati nii lahte ja sõbralik; alati hoowab ta silmist meile, lastele, niipalju headust ja armastust, soojust ja päikesepaistet. Ei kusti tunne me end nii rõõmsana ja õnnelikuna kui sinu juures, armas ema. Ei keegi mõista meid nii trööstita kui sina. Sinu juures kasvavad kõik meie mured, kuitawad piisavad, süda muutub nii kergeteks, wabaks ja rõõmsaks.

Õhtul kui taewas lööwad säravana kuldjed tähed, kui sinifõrgusest puistab walguist tahwatu kuu, kui puhkab päewawäsimusest suur ja wäike — ei ole emal aega puhata; kiirelt töötawad te-

ma käed küll nõeludes, küll õmmeldes, et meil, lastel, oleks kõik korras.

Ta ei kiiri kas on wara wõi hilja, kas on õõ wõi päew; ta toimetab ja rühhib kuni tööst ja muurest muutub halliks...

Kui palju uneta öid on ema õhwerdanud meie pärast, kui palju filmapisaraid on ta walanud, kui meid on õhwardanud mõni hädaoht ning surmaingel on sirutanud oma käe meie järele ja on tahtnud meid wiia surmawalda, kalmistu musta mulla alla. Kui palju palatawaid palweid on ema saatnud Jumala poole, palweid pühhas armastuses, ja need palwed on peletanud surma.

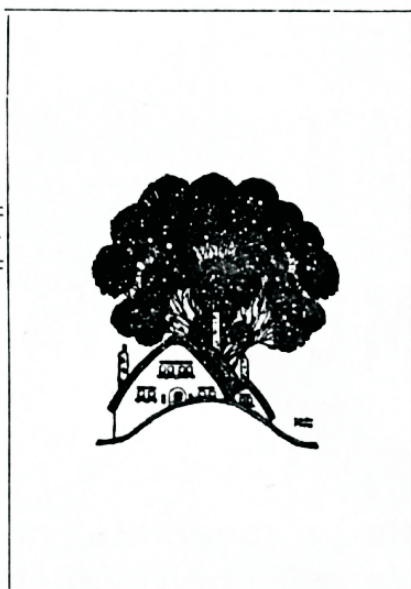
Meie, lapsed, oleme sageli unustanud teie headuse ja mured, armjad emad. Oleme olnud tihti pahad ja sõnakuulmatud, kuid ometi olete andestanud meile. Täna tahame uuesti püstitada oma südames juurima ja kaunima põhilause: „Musta oma isa ja oma ema.“ Kui nii talitame, siis oleme ise õnnelikud ja õnnelikud on ka meie armjad emad.

Kallid emad, me ei juuda millegagi tasuda teie hoolt ja waetwa, teie kannatuse ja mureid; seda ei wääri hõbe ega kuld, ei au ega rikkus; ainult tänu, lapseliku südamlitemat tänu wõime ja tahame teile tuua. Tahame armastada teid, sest et te olete meid armastanud!

Jumal hoidku teid, armjad emad, ja andku teile õnne, tervist ja palju jõudu, et wõiksite veel kaua elada ja olla meile wäärikaks toeks, et me kasvaksime tublideks ja õiliateks inimesteks ning teie õnn wõiks olla täielik!

G.

KEVADINE OOTUS

Kevad on tulnud, juvi on jaabumas. Näeme looduses juurt ettevalmistust. Kulu on tõdimemas, puudel pungad paisumas, linnukoovid jaabumas. Kõikjal on ootus.

Ta inimesegi hinges on kevad. Soe päike julgatab meie südames jää, tunneme fergust oma hinges. Oleme kui wabanenud juurest koormast. Oleme wabanenud talwe jingest mõjust. Me igatjeme olla looduses, nautida looduse ärkamisrõõmu. See on kevadine ootus meie südames. Tuleb juvi... Lilledega ülekilwatud aasad, pehme rohi, magus lillelõhn. See on nii rahustaw, kojutaw. Me võime tiidimatult nautida looduse ilu.

Wahelt tuleb mõttesse, miks on see nii, miks ei ole alati kevad, miks on talw, mis uimutab puud, rõõwib lilled ja peletab linnud. Kevadel paistab uskumatu, et tuleb talw, aga ta tuleb — miks? Kes lõi talwe, miks alistub terve loodus iga kolme kuu järele waikselt oma määratud jaatusjale, miks? Kuid meil oleks kevad alati, kas oskajime siis tunda rõõmu kevadest!

Kevad on selleks, et kui oleme unustanud kevade jaatja, looduse looja ja meie eluandja, siis teda jälle meele tuletada. Kevadel me tunneme, näeme Jumala juurt wäge, tema juurt au ja armastust. Kevadel näeme ifeenmast, kui wiletjad ja jaamatud oleme — kõige jelle wägewuse ees.

Meil on kevad, me tunneme rõõmu kevadest. See mis me näeme, on oja jumalikuft täiusjelt. Jumal lõi inimese, et tal lasta tunda õnne täiusjelt. Pätt aga rikkus seda. Jumal warjas siis oma loomingu ilu inimese filme eest. Kuid Jumal ei taha seda igawesti warjata. Ta on tõotanud oma lastele, et peate ford igawesti elama seal, kus on iga-

wene kevad ja juvi, kus on määratu ilu. Me ei tea, millal jõuname sinna. Aga selleks, et me mõikjime alati teada tõotust, et me ei unustaks seda ilujat lubadust, on meil ka siin kevad. Ta tuleb ja läheb; ta ei võigi jääda, sest meile on tõotatud igawene kevad, ja seda mitte siin, waid seal, kuhu praegu weel ei ulatu ifegi meie mõttelend.

Kevadel awaldub juur ja võimas jõud, mis kärjab hurmaahelad. Mis oli talweunes, ärkab: mis oli hurnud, tõuseb üles. See on pant sellest, et elu ei häwi. Kui muudetakse oluford, jaab see, mis on hurnud, jälle elawaks, — tõuseb ford inimenegi üles hurmast.

Peakjime hoidma filmad lahti, et näekjime seda kevadist ärkamist ja uuestijündi ning õpikjime sellest armastust, rahu ja lootust. Wuidu me ei ole wäärilised kaunile loodusele siin ja hoopiski mitte uuele elule.

Nii kuidas loodus ärkab, nii peakjid ka inimesed jaama uueks. Loodus muutub ilujaks, hoiakjid ka inimesed rahu...

Las murrab kevad meie hinges talwe. Las tungib kevadsoojus meisje, mis puhastab jiidame. Wida rohkem me piüname, seda juuremad on eesõigused ford jõuda igawesjesje kevadesje.

MILLAL MAKSAN MEMME VAEVA...

Laste ja vanemate, noorte ja vanade hea vahekorra tingimusi

On küllalt vanematele halb ja mure-lapsi, kes ei taha või ei juuda tajuda vanemate vaeva. Säärane olukord on kahju ja õnnetus.

See on kasvatusel viil. See on ebaõige kasvatusel või kasvatuses efsijammude tulemus. Laps jünnilt ei ole halb.

Vanem on lapse kuudagi tõuganud endast eemale. See ei ole küll toimunud teades ega sibilikult tahtes — iga vanem soovib lapsele head —, vaid see on vanemate teadmatusel ja tähelepanematusel. Juba varajases eas on tekkinud lapse arenemisel ebasoodus ja vastoluline olukord.

Vanemad harilikult peavad last rumalaks ja arvavad, et ega tema veel ei jaa aru. Lapse kuuldes räägitakse ebasüüdsaid ja ebaõigeid asju. Kuid lapsel on just heatahtlik ja õiglane waade. Vanemate ebaõige käitumise tõttu laps hakkab vanemaid võtma kriitiliselt. Kui laps kuulab vanemat valetavat, siis ta on selle üle väga kurb. Peab ta seda korduvalt kuulma, siis ta hakkab juba vanemale võõriti vaatama. Laps saab valetamisest tõuse vanemate eemaldumisel.

Laps küsitseb vanematelt. Vanemad peavad teda aga rumalaks ja valetavad temale ja annavad wildatu ja põiklema seletuse. Aga kui laps juba küsib, siis ta mõtleb ja saab aru. Lapsel on juba kaunis õige waade ja ettekujutus välisilmast. Vale ja wildak seletus ei juuda rahuldada tema teadmise- ja uurimishimu. Vale tuleb awalikult ja see valmistab lapsele suure pettumuse vanematelt.

Seepärast peab olema tõde efsikohal. Laps peab nägema ja kuulma seda, mis on õige ja tõde. Lapsel

jele tuleb ka sellest õieti seletada, millest awalikult ei räägita. Suetud ja wildatud awalduused sellest ei tohiks ulatada laste kõrvu. Vanemad peaksid olema jelles asjas väga mõistlikud ja teadlikud. Kasvatustulikes raamatuis on selle kohta jutatused vanematele.

Lapsel on oma arusaamised ja tõekspidamised, ja ta soovib, et teda tunnustataks, temaga arvestataks ja temast välja teha. Kui talle valetatakse, või temaga tehakse paha nalja või teda järjult takistatakse seletusega, et ta ei õsta või ta ei tõlba vanemate keskel olema, siis laps sellest väga haavub. Kui vanem last ei tunnusta ja arvab teda rumal olevat, siis ta tekitab lapses vastolu.

Nii on olemas rida asjaolusid, mis võivad lapse tõugata vanemast eemale, mis jüwendavad lapses vastolu ja kibedustunde vanemate vastu ja kaotavad lapse usalduse vanemate vastu. Selles seisab halboletu idu.

Lähedus ja usaldus lapse ja vanemate vahel on just kõige vajalikum olukord. See on vanemate ja lapse vaheline armastus. See armastus on päike, mille paistel saab võrsuda inintaim. Kui see aga on puudulik, siis tekivad kasvatuses rikked. See armastus kasvatab last kehalielt, waimielt ja hingelielt ning annab arenemisel kõik vajalikud alged. Vanemad ehtja armastusega tunnustavad instinktiivsielt, loomusünniiselt, mis on lapsele kasulik ja hea. Laps usub ja usaldab vanemat. Vanem saab teda juhtida, õpetada ja ergutada ning hoida paha mõju eest. Vanem on siis lapsele kaitseks ja laps areneb vanemate armastuse paistes. Laps täidab vanemate soovi ning on vanematele rõõmiks ja tujukiks nende waeva eest.

Siis armastus on kindlaks juhiks wanemate fäitumiseks lapse kasvatuses lapse kajuks, mida tuleb austada ja mille tähendusit tuleb alla kriipsutada. See armastus ei taista last, waid wõimaldab lapsele jõudsa arengu täisküpsuse ifka.

Wanemate ja laste armastuse jüwendamiseks ja rõhutamiseks ongi emadepäew. Wanematele peaks see olema väga tähtsaks päevaks. Wanemad peatjid aru andma ja ennast järele katsuma, kas nende armastus on waba egoistlikest motiividest, enese-armastuslikest asjaoludest.

On väga kurb nähe, et wanemate armastuse fätte taha on peidetud tihti egoistlikud motiivid. Kriti jelgelt tuleb see ilmsiks ja tunestab wanemate ja laste wahelorda lapse küpsusajamisel, küpsusajajärgu lõpul, kus lapsel on tung iseseiswusele, isetegewusele ja enesemääramisele, kui laps tahab olla täiskaswanu ja tahab oma elu korraldada oma äranägemise järele. Nii iseäralik kui see ka on, wanemad ei taha tunnustada täiskaswanud last täiskaswanuks, waid peawad teda ifka weel lapseks. Sellest tekib wanemate ja laste wahel pinewus. Seda pinewust tunneme wanade ja noorte wahelise wastolu all.

Wanemate ja ema ehtne armastus walib aga õige tee. Nad tunnustawad õigeaegselt lapse iseseiswust ega püüa oma tahet peale suruda; seega joodustawad lapse õigustatud püüdeid tema iseseiswale elu rajamisel. Ehtja armastusega wanemad tunnewad, mis lapsele on hea, ja laps ka mõistab ja täidab wanema õilhat soowi. Siis armastuse juhtimisel wanemad juhtiwad oma täiskaswanud lastesse kui omasugustesse ja see wõimaldab sõbraliku ja sobiwa wahelorra. Kui aga tekib wanemate ja laste wahel wastolu, siis tuleb see jellest, et wanemad püüawad peale suruda oma autorideeti, oma tahet, aga laps püüab siis ka kangekaelselt oma tahet läbi wiia. Säärastes wastoludes wõrjub n. n. laste jonn, kus laps püüab oma tahtmist läbi wiia wanemate tahtmise wastu kui see ka on temale kahjulik. Selle tõttu lapjed hakkawad elama halba elu, muutuwad ulakaks ja joodikuks jne. Neil tingimistel põhjustel lapjed ei taha tajuda wanemate waewa, ja korratu elu tõttu ei junda tajuda wanemate waewa. Laste ellujuhtumine ja sellega nende elu on rifutud.

Sääraste kurbade nähete ärahoidmiseks on just tarwilik õilhat armastusest juhitud wanemate fäitumine lastega. See tekitab ka lapse ehtja armastuse wanemate wastu. Siin maksab tõde: Mida ja kuulwad, jeda ja lõikad; kuulwad armastust, wõid lõigata armastust.

Armastuse tähtis omadus kaob seal, kus jeda hakatakse väga nõudma. Wanemad peatjid olema nii teadlikud, et nad ei tõukaks last endast eemale ja siis ei hakkaks nõudma armastust ja taju. Ainult armastuslikus oluforras laps saab awaldada armastust ja olla hea wanematele.

Wäreks jaawad lapjed wanematele siis, kui wanemad oma pettumustes tahawad peale suruda ja nõuawad lapselt jeda, mis neil ise on jäänud fätte jaamata. Sel juhul lapse kaswatus wõib jaada juhitud mitte õiges ja joodjas suunas, ja wanemad jaawad rõõmu ja taju ajemel mure. Esi- teks laps jõdib wanemate nõudmistele wastu ja teiseks kuigi ta tahab, ta ei junda. Kaswatuslike jühtide jaawutamiseks tuleb arwestada lapse omadustega, mis juba warakult esile tulewad. Seda on wanemal siiski iifji raske kindlaks teha ja otjustada. Ta peab wõtma kuulda nõu teadlikelt kaswatusregelastelt.

Tihti on wanematel oma uhkus, et ainult nemad oskawad kaswata, wõi jälle umbusaldus ja eelarwamus teadlike kaswatajate wastu. On wanemaid, kes kangesti usuwad kaswatusraskustesse ja sellega on iseendale tõffeks teadlikuks jaamiseks.

Kaswatusel kohta on teadus, kaswatusel on oma põhialused, mida tuleb kõigefülgselt tunda. Wanemate ja laste wahel peab olema koostõla. Siis kodu ja kooli wahel peab olema koostõla. Ja kool peab jüwendama ühiskonna tahet. Laps peab ära tundma, mis on teistele, mis on ühiskonnale hea. Koostõlaline kaswatus lasteb wõrjuda elujõulisel ja elujaatawal noorjool, kes wabatahtlikult ja heameelisel täidab oma kohustused wanemate, kaswatajate ja riigi wastu.

Wanemad oma õilhat armastusest ei wõta last kui kapitali mahutamise wõimalust. Omakajupüüdlikul põhimõttel wanemad lähewad wälja aga jelle peale, et lastest jaada endale tuge ja taju. Paistab päris jelgesti wälja, et wanemad kaswatawad last just endale. See tekitab lapse protesti, wastupanu. Laps märkab, et wanemate fäitumi-

Lapsed kasvatajatena

Jeesus esitas lapsi eeskujudena. Ta on ütelnud: „Kui teie ei jaa kui lapsukesed, siis ei jaa teie mitte taevariiki.“ Seega algab sellest filmapilgust, millal lapsed astuvad meie keskele, iseäralik kasvatus töö. Täiskasvanud üksi ei oma kasvatus eainuõigust, vaid nad jagavad seda oma lastega. Nii wanemad kui ka lapsed täiendavad üksteist vastastikkü.

On tarvis ainult vaadelda täisikka jõudnute elu ühiskõlves ja lastewanematena. Omades lapsi nad muutuvad teisjagusteks, sagedasti nii, et neid on võimata ära tunda. Muutudes väliselt muutub fogu nende olemus ja mõttejuund. Nii siis ei peaks olema ainult kasvataja. Paremalt juhul ka kasvatajad oma lapsed ajalikkude ülesannete täitmisele, aga lapsed kasvatavad sind Jumala riigi jaoks.

Kristus ei ole ütelnud laste kohta: Kui teie ei jaa oma wanemate farnajeks, siis te ei tule toime oma ülesannetega. — Nähtavasti on kasvatus, mis teostatakse laste poolt, igal juhul tähtsam.

Kuidas lapsed teostavad selle töö taevariigi jaoks? Esimene ja tähtsamaid voorusi nende elus on avameelsus. See on Jumala filmis parim omadus, mis inimesel üldse võib olla. Peale selle lap-

sed käituvad kõigiga loomulikult, maskeerimatult. Seetõttu on neile igal pool avatud uksed, kus täiskasvanu vaid suurte jõupingutustega edasi pääseb. Last tuntakse ilma ehitamata, ja igatiks tunneb kohase olevat lapsega kõnelda ilma selleks vormiliku ühisejuhatus tecomata. Laps võidab kohe poolehõiu ja usalduse. Lapsed oma kohtlase iseloomu ja käitumisega on lepitunud nii mõnegi wanemase. Millest tuleb see? Sellest, et lastel ei ole taganõtteid ega eelarvamusi, vaid nad on lihtsad, läbipaistvad, olles seega tõelikule ideaalile palju lähemal kui täisealised. Lapsed omavad lihtsuse ja tõe, mis on vajalik vastastikuse usalduse saavutamiseks.

Me võime lastelt veel palju muudki õppida. Lapsed on inestamisväärielt teravmeelsed elu sügavamate küsimuste jaoks. Ka see väärib tähelepanu. Elu tõsijemate küsimuste jaoks, jah isegi Jumala kohta on neil sagedasti küsimusi, mis paneb kimbatusesse wanemad inimesed. Seni kui maailmas on lapsi, on küsimus Jumala kohta alati elav.

„Lapsed, kuulge oma wanemate sõna. . . Kuusta oma isa ja ema, see on esimene käsusõna töötusega, et sinu käsi võiks hästi käia ja sina võiksid kaua elada maa peal.“
Paulus.

ses ei ole armastust ja enesefalgamist. See kaotab ka lapses armastuse wanema vastu. Ja siis laps ei jaa kunagi heameelset ja täiel määrat tajuda wanemate waeva. Seal aga, kus wanemad on juhitud sellest tahtest, et anda lapsele jõudaid võimalusi lapse enda pärast, lapses kasvab juur tänu tunne wanemate vastu, ja ta püüab ka tajuda wanemate waeva samuti ennatjalgavalt armastuse ja hoolega. Siis laps täidab oma kohustuse wabahtlikult, ja see ei ole mitte kohus, vaid rõõm.

Wanemate ehtne armastus jätab lastele tarvilise algatus- ja tegemismabaduse. Wanemad annavad lastele wabaduse tegutseda jõu kohajelt. Näiteks väikesel lapsel on tahtmine liifuda ja wanem paneb ta käima; laps tahab ise sööma hakata, wanem õpetab ja lubab tal ise jüüa; laps tahab ise riided selga panna, wanem annab talle selle võimaluse; laps tahab mängida, wanem lubab ja õpetab talle seda. Laps ei oska seda küll hästi sooritada, kuid ta katsetab. Katsetamine käib õkuse eel. Selleks lapsele võimaluse andmine paneb wanemate kannatuse proovile, sest laps ei tee seda hästi või ruttu. Wanem saab siis kärsitaks ja teeb ise ära. Wanemad aga peavad jelles olema kannatlikud ja mitte takistama lapse taht ja katsetamist. Kui wanem on kärsitu ega suuda leppida

lapse tegemisega, riidleb, laidab — ja ei oska, ja teeb ise, siis sellega ta röövib lapselt iseiseisva tegemise ja õkuse võimaluse. Sel on halvam mõju lapse arengus. Kus wanem püüab kõik ära teha lapse eest, see on hellitamine. Sellitamist on peetud wooruseks ja armastuseks lapse vastu, kuid see on lausa kahjutegemine lapsele. Laps ei muutu iseiseisvaks ja talt röövitakse ük oma võimetes.

Wanemad püüavad last hellitada oma uhkustundeist, et näidata ja hoobelda, kui palju neil on waeva laste pärast. Nad kurdavad, kui raske on last kasvata ja sellega tahavad tõmmata tähelepanu enda peale nagu oleksid nad õiljad wanemad ja muud sellesarnast. Siin tõrjub enesearmastus jällegi ehtia armastuse ja sünnitab halba laste heaolule. Ehtne armastus aga ei kaeba raskuste üle. Kasvatus raskused ei ole õiljatele wanematele raskusteks.

Kui wanemad oma waeva ja kulu nii väga ei toonita, siis ka lapsed täiskasvanuna ei hakka tundma wanemate eest hoolitsemise raskust, vaid teevad seda juure armastusega. Nii oleneb see suuresti wanemast endist, kas nad lastelt saavad oma waeva ja hoole eest taju või mitte. Kui wanemal on ehtne armastus laste vastu, siis on neile laste poolt taju alati.

S. P.

Meie mõju

On fiiri, mis nähtamatud filmale, kuid pole kahtlust nende olemasolus. Kes on seisnud röntgeni-aparaadi ees ja on näinud oma luustiku varju heidetuna linale, see on mõinud meenduda nähtamatude fiirte olemasolus.

See päikene kiirgab wahetpidamatult nähtamatuid fiiri, mis avaldavad suurt mõju. Mida me mõjuks nimetame, seda võiks võrrelda nähtamatude kiirtega. Iga inimene lewitab wahetpidamata omapäraselt mõju oma ümbruskonda. Mõju keskuseks on isiku iseloomu, kalduvuste ja andekuse kogumina.

Kuiigi me võime oma nähtavat ilmet teisedada, kuma näojooned, kehaliigutused, sõnad ja kõne võivad saada teesklevalt muudetud, jüiski meie mõju avaldab alati seesmuse tõeliku olemust. Kuiigi on võimatu määrata kindlaks iga inimese meelelaadi, jüiski iga inimese mõju saab märgatavaks tema ümbruskonnas. Meie iseloomu iseäralisuse head või kurjad mõjutused tulevad avalikuks meie mõjuvõimkonnas, otsekui inimkogu peeglis. Keegi ei saa olla oma-ette erapooletu. Me oleme teistele kas õnnistuseks või needuseks. Alma sõnagi väljendamata me mõjutame alati oma ümbruskonda.

See tõstaja näitab inimese vastutust oma kaasinimeste vastu. Kõigiti andekas kuid iseloomult rifutud kasvataja võib avaldada hävitavat mõju oma hoolalustele. Kus iseloom võib teha imet wastupidises suunas. Mii mõnigi andewaene, kuid õiljahingeline ja kindlameelne naine on oma nõrgaloomulisele ja kergemeelsele mehele saanud kõrgema inimuse ilmutajaks. Emasid ootab sel alal suurim ülesanne.

Sarnaseid kindla iseloomuga inimesi vajatakse iseäranis nüüd, kus isiklik wastutustunne on kadumas rahwa seas. Perefondliku kasvatuise ajamele kipub astuma jeltfondlik kasvatus. Kuid ei sinu omadus ega waimuand, ei sinu amet ega usu-

lised kombetähtsused ole esmajoones mõõduandwad, — sinu olemus on see, mille kaudu ja wõid teistele olla kas õnnistuseks või needuseks.

Stahjuks meie juurema oja kaasaegsete mõju õjutub halwa poole juhtiwaks. Alates ajast, milal esimene inimpaar andis järele saatana eksitamisele, on tekkinud olukord rahwa seas, kus „nad eksitawad ja neid eksitatakse.“ Muahnus tunneb rõõmu oma wastase allajäämisest ja halastamatus tormab wägivaldselt eesmärgile. Häda jellele, kes julgeb kurjust takistada tema teel! Stahju, et majs walitseb ja tema ideaalid on saanud üffikute ideaaliks! Tõde liiitakse risti ja woorus naeruwäärustatakse. On tekkinud olukorrad, mis olid makswad enne weepuutust, mil Jumal oli sunnitud üttelema: „Nad ei taha enam end minu Waimust noomida lasta.“

Tema Waimust! See on ainus wõim, mis wõib seista kõige kurja vastu. Kuid jelle juures maksab inimese enda poolt tahtmine, wabatahtlik allumine ja juhatuse tähelepanemine. Igaale usklikule on maksew Jehoowa tõotus, mis antud Aadrahamile: „Ma tahan sind õnnistada ja sina pead õnnistuseks olema.“ Arwamatud on need õnnistused, mis see mõju edasi annab. Kui palju häda on see muutnud rõõmuks, kui paljudele eksijatele on see näidanud eluteed, kui paljude pilarad kuivatunud! Wõi kes tahaks üles lugeda neid patte, mille eest on hoidutud jelle abil? Kristus ootab weel täna, et paljud saaksid tema mõju edasiandwateks allikateks. See sina, kes ja neid ridu loed, kas ja ei tahaks saada tema mõju edasiandjaks? Waata õnnetuid enda ümber; tunne kaasa wanade üffildusele ja kuula noorte nuuffumist, kes orjaahelais nutawad. Siis muutuwad sinu sammud õnnistuseks. Et ja ise oled joomud taewasest allikast, siis wõid ja jeda anda ka teistele edasi. Siis täitub ka sinu juures, mis Jeesus ütles: „Kes mind usub, nõnda kui fiiri ütleb, jelle ihust peawad jooksema elawa mee jõed.“

EMALE

**Maaailma laulikud kaunides sõnades,
Kiitnud Sind, emake, enne mind,
Küll Sinu headust, küll Sinu voorust,
Ja kuis nii helde ja õrn Sinu rind.**

**Maaailma maalijad kaunides värvides,
Kaunides piltides ülistand Sind.
Küll Sinu aulisust, küll Sinu iludust,
Küll Sinu rahu, mis walude hind.**

**Maaailma muusikud kaunides viisides,
Laulnud Sind, emake, laulude lätt.
Maaailma kujurid kivisse raiunud,
Kuis Sa mind juhtides sirutad kätt.**

**Oh minu emake, ega see aita,
Et kõik need võõrad on imetlend Sind!**

**Sulle on meelsam, kui tuleb ja kiidab
Sind Sinu oma pesalind.**

**Kuis oled armas, kuis oled ilus,
Kuis oled kannatlik, kuis oled hea!
Tasu ei millestki nõua ja aitad,
Kui nuttes rüppe Sul peidan pea.**

**Kõik minu väikesed vaevad Sul teada.
Kõiki mu tegusid valvab Su silm.
Nii Sa mind kasvatad, nii Sa mind karastad,
Et nõrka rammu ei murraks maailm!**

**Olgu Sul kiitus ja tänu, mu emake.
Tasugu Sinule Jumal, mis teed!
Võta need lilled ja kinnita rinnale,
Emade aupäeva märgiks on need.**

Lahutamatu perekond

Kõige puhtamat ja tugemat armastust leiame maa peal perekonna liikmete seas. Naie ja mees on annud abiellumisel üksteisele truudusvande. Ükski naie jõud ei pea neid enam lahutama. Nad tahavad rõõmus ja kannatuses ühiselt rännata eluteed. Kui üks on langemas, siis teine toetab teda; kui üks on wälja wiidud tafakaalust, siis teine püüab teda juhtida õigetesje roobastesje.

Samuti leiame, et wanemate ja laste wahetord tõendab armastustest, poolehoiust ja ohwimeelsustest, mis wõrdlemisi waba isiksusest. Wanemad hoolitsewad laste eest; nad peawad waewaga töötama, et neid kaswatada, koolitada ja ülal pidada. Selleks tuleb neil ohwrit tuua ja kannatada. Sead lapsed mõistawad jeda wanemate suurt üritust nende hea käekäigu saawutamiseks ja püüawad tämitundes üksmeelselt neile kaasa aidata. Armastuse, üksmeele ja andumuse sje ühendab kõik perekonnaliikmed. Niisuguses perekonnas ei soowita, et see sje kunagi katkaks, ei taheta, et peaks tulema kunagi lahutus. Kui ka maies elus hündetaks teatud määral wältida perekonda kooshoidwa sideme purunemist, siis on ometi üks suur waenlane — surm, mille eemaletoormiseks inimene on jõuetu. Surm lahutab halastamatult armastamad. Raagu inimene wõib saawutada oma ülima maie õnne perekonnas, samuti wõib teda tabada suurim kurbus ja walu perekonna purunemisel. Tundub kohutawana, et surm riisub wanematelt nende kallima wara — lapse, kelle ema waluga sijnitanud, kelle eest õrnalt hoolitsetud ja keda hellalt kaswatatud. Walu ja lootusetuse tunne täidab rinda, kui kellelki wõetaks surma läbi tema ema, isa, wend, õde wõi keegi teine lähedalseisew isik. Mõte, et peab olema jäädawalt lahutatud armastamast inimesest, on jageli talumatu ja tumestab eelaimdustes liihikest maist õnne.

Kui nähaks suur waewa perekonna enda, jeltskonna ja isegi riigi poolt perekonna elu ja õnne kindlustamiseks liihikeste maie elu wältel, siis pole ülearune küsida: Kuidas oleks wõimalik kindlustada jäädaw perekonnaõnn? Kas ei ole wõimalik laua oluford, millises perekond jääks purustamata ja lahutamata? Kas lõpeb perekond surmaga wõi on ka pärast surma lootus kokkujaamisele?

Kõigewägewam, kes loomud lõpmatud taewakehad ja kannab neid oma wäega ja kes hoolitseb ka meie maakera eest, ei taha, et ükski inimene oleks õnnetu wõi hukkuks lootusetult. Kristlaste usk erineb juuresti teistest usunditeist mitmetes punktides. Üks erineispunkt on lootus igawesele elule, mida

omandataks tegelikult surmate ülestõusmises. Kui inimjugu ärafadunud pojana patulanguse läbi eemaldus isakodust, siis ei wõinud Jumal oma armastuses lubada, et õfjinud pidid jääma temast eemale igawesti. Nende tagajitoomiseks pidi leitama tee. Surm pidi ära wõidetama ja surma wangiid lahti päästetama. Selleks Jeesus suri ja tõusis üles hauast. „Minu käes on surma ja haa wõimed!“ hüüab ta. „Kes minu sisse usub, see ei pea igawesti surema, waid mina tahan teda üles äratada.“ Selles peitub jälleägemise lootus.

*

Wanal ajal arwati, et meie maailm pidi olema taewalaotuses teiste taewakehade keskpunktiks. Siis ei tuntud weel Jumala suurt uniwersumi, kuhu kuuluwad lugematud taewakehad. Inimene on awastanud oma moodiate leitudustega miljonid uued taewakehad; nende kaugus on määratu suur meie maakeraast. Mida wõimjamad waatlemisaparaadid on inimesel kasutada taewa uurimisel, jeda aulifemana ja suuremana ilmuub tema silme ees Jumala loodus. Kõiki taewakehasid ei jõua inimene leida; selleks jääwad tema wõimed ikkagi piiratuks. Et teistel taewakehadel elu on, jeda wõime uskuda täie õigusega. Seda me ei usu mitte ainult inimeste arwamiste ja oma loogika põhjal — et Jumal ei ole loomud neid taewakehasid otstarbetult — waid kindlam tõendus on leida pihhas kirjjas. Siibile ütleb Jehoowa ise: „Kus olid sina, kui mina maailma rajasin? Käägi üles, kui ja tead ja mõistad. Kui hominifitähed ühes hõiskasid ja Jumala lapsed rõõmuga karjusid?“ Siib 38, 4, 7. Siit selgub, et meie maailma loomisel rõõmustasid teised loodolewused, Jumala lapsed, ja hõiskasid, kui meie maakera tuli esile uue taewakehana ja kõigewägewama kätetööna. Issanda perekond oli rikastunud ühe liikme wõrra. See walmistas teistele rõõmu.

Kristuse läbi on kõik loodud: „Sest tema läbi on kõik loodud, mis taewaste sees ja mis maa peal

Ed. Kulser

„Kevadmaastik“

on, olgu walitsufjed, olgu wüirstiriigid, olgu wallad; kõik on tema läbi ja temale loodud, ja tema on enne kõiki ja kõik loomad seijawad tema sees iihes.“ Kol. 1, 16. 17. Need nähtawad ja nähtamatud „wüirstiriigid ja wallad“ tähendawad niihästi meie maailma, kui ka teiji maailmasid. Kõik kuuluvad ihte juure Jumala perekonda, keda nimetatakse Jumala lasteks. Sellest iihijest perekonnast räägib ka Paulus — Ewefufe 3, 14. 15: „Seepärast nõtkutan mina oma põlwi meie Issjanda Teefufe Kristufe Issa ette, kellest kõiki suguwõjasid taewas ja maa peal lapsiks nimetatakse.“

Jumal ise nimetab kõiki suguwõjasid taewas ja maa peal oma lasteks. Nende kõikide eest ta hoolitjeb. Ükski neist ei lähe kaduma. Nad käiwad oma rada muutmata. Issjanda juur tarkus, wägi ja armastus awaldub tema tegudes. Pühakiri nimetab teatud osa taewaseid olewusi ingliteks. Nad on tõelised olewused, kes ilmuvad ka meie maailma, et täita Issa käsk ja teenida lumastusplaanis. Ebr. 1, 14.

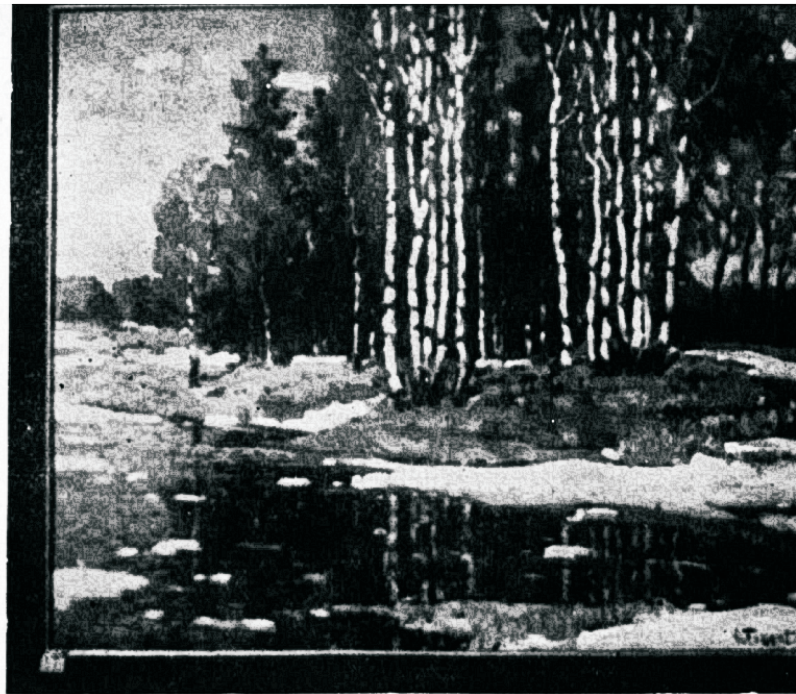
*

Meie maailm läks kaduma otjetui kadunud lammas. Sõnakuulmatus lahutab igaiiht taewasest perekonnast. Issjanda perekonnas walitjeb täielik sõnakuulmine. Seepärast on seal ka õnn, rahu, iiksmeele ja edu. Kui riigi walitjeja wõi perekonna pea on õiglane, tark ja armastawa siidamega, siis wõiwad tema alamad olla õnnelikud, kui nad kuulawad iga wäiksemas iikfikasjas oma juhataja sõna. Jumal on täielik walitjeja. Seepärast ta nõuab ka alistumist ja sõnakuulmist. Meie maailm on aga kahjuks läinud kõrwale Issjanda teelt; ta ei pane enam tähele tema käsk ja korraldusi, waid elab oma plaanides, mis inspireeritud pimeduse walitjejalt — kuradilt.

Wralangemise ja oma tahtmise maksmapanemise tulemused ojutuwad wäga kurbadeks. Me ise oleme tunnistajad selles, kuidas inimesed on õnnatud. Nad riidlewad, tõdiwad, rõhiwad iiksteist, teewad iiksteisele ülekohut, kannatawad ise ja walmistawad teistele kannatusi. Hädakija, siidamewalu ja pijarad tunnistawad meie maailma kirjeldamatust õnnatust seijukorrald. Meie maailma elanikud on maha jätnud oma Issa teed ja waewlewad wõõra walitjeja orjuses.

Üks tee oli armastajal iijäidamel kadunud laste päästmiseks: Jumala Poeg pidi tulema ja nad tagasi juhtima Issa juure. Selleks ta pidi surema, et kanda tehtud ülekohus, oma õige eluga näidata, misjugune peab olema taewase perekonna liikme elu. End iihendades inimsooga ta tahab aidata igat wõitlejat inimlast, et ta jaksaks elada Issa tahtmises. Kristus nimetab end meie wenna ja oma Issa meie Issaks. Peame seda tõde uskuma ja endale pääsemiseks wastu wõtma. Johannes ütleb: „Aga nii mitu kui teda wastu wõtjid, neile andis ta meelewalla Jumala lapsiks saada, kes tema nime jisse usuwad.“ Uhu ja õige elu pärast meid iihendatakse taewase perekonnaga.

*

E. Foerster „Maastik“

Jumal ise Eedenis ajutas perekonna. Sige perekonna side on jumalik side. Minult need wõiwad elada õiget perekonnaelu, kes iihendatakse Kristufe taewase perekonna liikmeteks ja kes oma maist perekonnaelu lasewad juhtida taewaste põhimõtete järele. Tänapäew leiame wäga palju õnnetuud perekondi. Abikaasad ei mõista iiksteist; pahandused, tülid ja isegi lahkimised on igapäewased nähted. Mõnikord lõpewad perekondlikud kurbmängud iiegi mõrwadega. Lapsed ei näe jellistes perekondades õiget eestuju ega maitse wanemate armastust. Nad jathuwad kodus, kus peaks olema kõige ideaalsem kaswatusajutus, wäärade teele. Kurjus, rahutus, ja walesoowid pesituwad nende siidametesje. Sõnakuulmatus wanemate ja Jumala wastu ijeloomustab nende eluteed.

Kristlikus perekonnas, kus igaiihe tahe on iihetunud Taewa Issa tahtega, elab õige armastus ja rahumeel. Sääraste perekonna liikmete elu juhatakse Pühast Waimast Pühakirja järele. Lapsed kui ka wanemad leiawad iikka õige aluse leplikuks koostöök. Kui ewangeeliumi wägi on jõudnud inimesi uuendada ja usu sõnakuulmisele wiia, siis perekonnaelu on parimaks ettewalmistamise ajutuseks tulewase jäädawa elu jaoks, kus siimib taewase ja maie perekonna liikmete iihendamine.

Jumala muutmata töötus on: „Seft waata, ma loon uue taewa ja uue maa, ja endiste peale ei pea enam mõeldama, ega need enam meele tulema. Seepärast rõõmustage ja olge wäga rõõmsad igawesti jelle pärast, mis mina loon.“ Teef. 65, 17. 18. Johannesele näidatakse jelle aulije töötuse tõdenemist. Ta kirjutab: „Na ma nägin uut taewast ja uut maad; jest esimene taewas ja esimene maa olid mööda läinud ja merd ei olnud enam. Na ma kuulsin iihe juure hääle taewast ütlewat: Waata, Jumala teft on inimeste juures, ja ta tahab

HAAGAR

Naisteist, feda piiblis meile kas uju wõi uimatu eeskujuks seatakse, pööratakse Saagarile kõige vähem tähelepanu, kuigi Paulus eitab teda uskmatu emana, ja Saarat usklike emana.

Kui mõtame Saagari isiku ja tema juuwoja maatluse alla, siis leiame temas pildi, mis peab olema meile hoiatuseks. Waatleme esiteks tema isikut. Saagar on egiptuse tiitarlaps. 1. Moos. 16, 1. Mil teel ta sattus Abrahami majja; feda ei ütelda meile. Jumal juhib tihti inimesi selleks kofku, et nad täiendaksid üksteist wastastikku. Saagar mõis olla Abrahami naisteeniaste fõige parem. Et Saara ja Abrahami teda hindasid, on kahtlemata kindel; ega nad muudu oleks teda Abrahami woo esiemaks walimud.

Esmakordselt tema õige iseloomu awalikustajamise leiame neljandas salmis: „... ja kui ta nägi, et ta kãima peale saanud, siis oli ta emand (Saara) tema meelet halb.“ Siin awaldufema tema paha iseloom: temale awaldatud lugupidamise ja usalduse eest ta tajub tänamatu ja põlgusega. Kui Saara mõtab tema tänamatu meeluse kõne alla ja kui ta tunneb endal puuduwat mõimu oma kahtmise läbiwiimiseks, siis ta lihtsalt põgeneb selle asemel, et end alandada.

Põgenemisteel kohtab teda Jumala ingel. Ta jutustab inglile oma juhtumused Abrahami majjas, ja ingli nõuande peale ta pöörab tagasi Abrahami majja. Ta teeb feda aga enam sunnitult kui seesmise weende pärast. Wãda sunnib teda otsima ulualust. Kuid kas Saagar mõtab inglilt tema poja kohta antud hoiatawaid õpetusi fõidamesse? 1. Moos. 21, 9. 10. loeme: „Ka Saara nägi Saagari, Egiptuse maa naise poja, feda ta Abrahamile ilmale toonud, naerwat, (algteeles: et ta oli teotaja) ja ta ütles Abrahamile: Wja see ümmardaja ja tema poeg ära, sest selle ümmardaja poeg ei pea mitte minu poja Nisakiga pärima.“

Saagar oli umbes kolmkümmend aastat elanud Abrahami kajas. Ta oli mõtnud oja jumala-

teenistustest, mis peeti Abrahami majjas. Ta oli elanud kaasa mitmeaiguiseid ilmutusi Jumala poolt, mis anti Abrahamile (iseäranis selge mõis olla Nisaki töotus ja fõindimine) aga ta jäi ikka kõwa-fõidamlikuks egiptuse tiitarlapsiks. Ta ei õppinud midagi head juure ega loobunud ka wanadest komanetest. Soolimata Abrahami mõjust ta iseloom kandus üle tema pojale, Nismaelile. Tema poeg kaswas teotajaks! Kuid kui teisjuqune oli Nisak! Usk, alandus ja sõnakuulmine wiis teda Mooriamaele, kus Jumal imelikul kombel tajus selle eest.

Saagar liitati wãlja! Aruul ja kannatlikkuseel on fõrd lõpp. Saagari me leiame weel fõrd kõrwes, kus ingel temaga kõneles, kuid Jumala saadikul ei ole tema jaoks enam mingit nõu, waid kõneleb weel ainult tema poja üle.

Mis Pühakiri ütleb Nismaeli kohta? „Ka Jumal oli poisiga ja ta kaswas ja elas kõrwes ja jai annulajaks.“ Millist mõju Jumal oli juutnud Nismaelile awaldada fõgu tema noorepõlwe kestel? Ta oli emalt pärinud kangekaelse iseloomu. Jumal oma armastuses oli temale võimaldanud näha paremat eeskujut, kui tema ema oli, nimelt Abrahamis, aga kahjuks see jäi mõjuta. Enast pärandatud meelusus oli mõtnud temas mõimuse ja feda jãdawalt. See iseloom kandus isegi tema jãrettulijatele. Nismaeli juq, araablased, on tiilitseja rãndrahwas, selle juqharud elawad alati wiha-waenus. Araabia ei wõi tagasi waadata organiiseritud riigi ajaloolle. See on kangekaelse ema kaswatusstõõ tagajãrg.

Saagari elu olgu meile kõigile hoiatuseks, iseäranis neile, kellele Jumal on annud lapsed. Neil on kahtis ülesanne ja suur wastutus Jumala ees. Wanemate iseloom ja eeskujut määrab peagu erandita laste iseloomu ja meeluse. Ainult siis, kui nad lasewad end juhtida Jumala Sõnast ja Waimust, nad on mõimelikud elama eeskujulikku elu ja juhtima oma lapsi õigele teele. **M. B.**

nende juures kui telgi sees elada, ja nemad peawad tema rahwas olema, ja Jumal ise tahab nendega olla, nende Jumal. Ka Jumal tahab õra pühkida kõit pijarad nende filmist, ja surma ei pea enam olema, ega leinamist, ega ksendamist, ega waewa ei pea enam olema; sest et esimesed asjad on ära kãinud. Ka kes aujãrje peal istus ütles: „Waata, ma teen kõit meks.“ Nlm. 21.

Sakthelid Jumala uniwर्सumist on patu häwitamisega kadunud. Uuel maal on õiqus, rahu ja rõõm.

Perekonna liikmed, kes usus elanud õiget elu ja jurmud Kristuses, aratatakse illes õigete ülestõusmisel. Jeesus ütleb Martale, kes leinab oma wenna Saatsaruse surma pärast: „Sinu wend peab illes

tõusma.“ Martal on lootus jãllenãgemisele, kui ta wastab: „Ma tean, et ta peab illes tõusma illes-tõusmisel wiimisel päewal.“ Joh. 11, 23. 24. Ülestõusmise ja igawiku hommikul, Kristuse jãllitulekul, ühendatakse wanemad lastega, õed-wennad, ning juqulased ja sõbrad üksteisega.

Me ei tohi aga unustada, et jãllenãgemine Nsa riigis on ainult neile töotatud, kes on Jumala lapsed uju läbi Kristusesse Jeesusesse. Meed on need, kes on oma terve elu pühendanud Nssandale; kes on tema abiga ära mõitnud patu ja kãinud Jeesuse jãlgedes. Kristus on elanud nende perekonnas maapeal, seepãrast mõiwad nad nüüd elada Kristuse perekonnas Nsa riigis.

Ed. Ken.

Mure muljutus

Oli öö.

Wõimetuna aitama nägi ta oma wäikeste waludes waellemas. Ta nägi kuis wäike käekene kobas rohutumalt rinnal, wahetewahel waluilidel haarates framplikult finni palawikust punetawast ihust. Ta nägi kuis waludest wirildunud ja palawikust kõrwetatud juufene ahmis jahutawa joogi järele, kuis kurnawast tõwest tuhmunud sinifilmad paluvalt otisid tema, oma ema, filmi. Ta nägi kuis käekene, nii luistunud haiguselt, tõusis jõuetult, et haarata kõitwõimja emafäe, kuid wõlkel teel kõwerdunud walusalt kofkufistuwateist frampideist, langes elutult tagasi. Muidu nii punane roosiinu, nüüd kahwatu sinakas, huulis hääletult sõnu, ja ta mõistis neid, o' ta luges neid juba kustuwateist filmadeist. Ifka ja jälle kofisid ta hinges sõnatud hüüded: „Ema! ema!“ Siis weeresid suured, kallid pärilpifarad üle lohuspõskede ja hingelõitawalt etteheitew lapsepill pöördus pifarais walusalt kõrwale. Ta nägi, kuis walud moonutasid wäikeste näo mingiks inetuks lõustaks ja wäike teha waludes sarnanes wingerdawale, purustatud usjile.

O' lõpeks need piinad. Halastaks surmgi! — Surmgi?!... Siin tundis ema, kui jääks seisma ta sepa-wafarana taguw süda. Surma... Tema laps, ei, ei iialgi!! Kui on ilmas weel õigust, siis ei tohi sündida see. Ei! Iialgi ei tohi sündida see! „O' Jumal, Sina, kellest üteldakse, et Sa oled kõitwõimas, oled Armastus ja Halastus, see ei tohi sündida, kuuled Sa?! See ei tohi iialgi sündida!“ Nõik tumenes ta meeltes...

Siis muutus pill. See tundus wäga annu...

Nüüd oli ta suur, laiaõlaline kuju kadunud külma uttu, waid ahmaseft filmas ta weel udust suurendatud tumedat kogu laugonemas. Ta lahkus oma wahipostist ja ruttu, kuis kandis teda weel wanad, tõbisid jalad, liikus ta edasi udus ees mustendawale loogle järele. — Ah, kes seda oleks wõinud aimata, et tema poeg lõhub wana ema südant, kes oleks wõinud ütelda, et see ilus, hellahingeline laps on oma ema wiimaste weeringute wägiwõalne omastaja, kelleks, et rahuldada oma jooma- ja mangukirge, et mürgistada ja häwitada oma waimu ja teha. See poeg, kellel polnud wäikjena teist sõbra kui oma ema, kellel polnud teist armsamat kui ainult ema. Poeg, kes oli hing tema hingeft, kelle süda tikkus ühes tema südamega, kes naeris ühes temaga ja nuttis siis juba, kui nägi waid wäikeftki murepilwe ema näol. Ja see oli nüüd joomar. — Ta tundis kui leegi oleks käristanud tükke tema südamest. Misti nagu tõusis rinnus ülesse, ifka kõrgemale — nüüd juba kurgus, ja ta pidi filmapilguks seisatuma, et põllenurgaga lastuda huiwatada woolataid pifaraid, mis laotaisid ta ees-märgi silmist. Mind ahwardus lõhkeda, kuid ta pidi liisama kiruist, et jõuda järele pahale lapsele. Pahale lapsele?!... O' ja, ta polnud ju muud kui paha laps, ainult paha laps, ta on ainult natuke olnud paha, ja kui ta tuleks nüüd tagasi, siis poleks ju jällegi midagi. See armas pois! Eks wahest ennemgi juhtunud, et nad hästi üksteist ei mõistnud, sest tema oli ju wana, ja

noor on ju täis elu. Mis tema, wana, enam jellest teadis. Ja nii mitugi korda oli ta ennast süüdistanud, et ta on jäänud oma pojale ifka wõdrumaks ja laugemaks. Ifka rohkem heldust ja eneseohwerdamist oli ta püüdnud ifmutada selle tasandamiseks, juba poja warajases nooruses. Kuid näis, et see kõik ei aidanud. Siis oli ta jalamahiti kogunud üfifituid weeringuid uneta öödega, raske tööga, et lord sellegagi teha rõõmu pojale. Ta oli neid kogunud, kuid hiljem need olid ifka ja ifka lahunenud. Nüüd oli wiidud ta wiimne. — See kõik ei teeks ju midagi, sest see oli ju poja raha, ainult tuleks poeg koju! Ja kui tema on tülik, siis istuks ta kofas ja oleks, elaks seal. Nii hea on seal siis olla, kui tead, et oled poja ligidal, ja wahest päikegi weidi waatab sisse ja siis on kui oleks taewas all. Mis jellest, et seal on nagu wilu, ta praegu on seda siin filmas udus, kuid ta wõiks siis selle wana kuu oma kofituwatele jalgadele, ja kõik oleks hea. Jälle pidi ta tarwitama põlle, sest praegu oleks ta pifaraist udustatud filmadega jooksnud wastu uft, kuhu taha ta poeg oli kadunud. Warsti piilus ta ja astus siis sisse ukseft.

Seal seisis ta poeg, teistest pikem ja toredam. Ta tundis, kuis emahkus rinnus wõttis maad ja unustas, milleks seisis ta siin. Nüüd kofusid nende pilgud: ema rõõmus uhkeldaw pill muutus segaseks, anuwaks, kuna poja imestus andis maad tõuswale, wihasele põrnitusele. See ligines...

Midagi koledat rhabas ta pead, halwas ta mõtte ja wani teha framplikult wärisema. Jälle ja jälle langesid hoobid talle näkku... „O' poeg, armas poeg, ma olen ju sümitunud sinu, mis teed Sina?!...“

Ja jälle löi wäitene lapsejalg hoobe emale näkku, kuna teine puhkas rahulikult padjal, kus oleks pidanud olema pea. Suu, mis oli surutud wastu pehmet aset, löi kuuldawale arusaamatut wobinat, ja pääfedes weidi wabamaks, kõlas seal hele hädakisa.

Ürtas ema hirmunud filmad rahunesid oluforda taibates ja õnnelikuna laskis ta end weel liüa ning asetas siis karjutwa puntra tema õigesse asendis. Weel paar hüüet, siis kustuw ümm, ja rahulik hingamine tunnistas, et unehingel oli sirutanud oma katwa tiüwa üle wäikeste.

Kuid mitte üle ema. Särafilmi waadeldes ja lohen-dades oma wäikest, tõusid temas mõtted äsja möödumist. Ta langes ifka sügawamasse ja sügawamasse mõttesse...

Kui eimesed rõõmsad, tantsumisewad päikefikiired kuuftatid hommiku tulekut, siis peatuüid nad hetkefetai näol, kelle pifaraist leotatud valg oli kumardunud walwele üle ninuwa lapse. Weel pifaraist läikiw, kuid tulwil rõõmust ja usalduseft tõusis pill ülesse ja sin kofistas ifka ja jälle tänu ja walweid sellel ööl leitud Jumalale, uinuwa lapsefeta päraft. Nüüd oli emafüda täiesti rahunenud.

Oli möödunud öö, rahutu ja halb, ning algas uus, auline päew, täis walguist, rõõmu ja rahu — n.

Hoia elu!

Hoia oma süda enam kui kõik muud, mis tuleb hoida, sest temast tuleb elu välja.

Saalomoni.

Süda on elu keskpunkt. Kui süda pole korras, siis on inimese meeleolu ja terve elu rikutud. Südamest ei olene mitte üksnes meie keha füüsiline terwis ja heaolu, vaid temast oleneb ka meie vaimulik elu, ja seda tahabki ütelda meie kirjalik.

Patu kohutavad tagajärjed, mis tänapäev kõikjal nähtavad, on alguse saanud südamest. (Kõik tundeelu liigutused on tunda südame kaudu.) „Aga, sina mõtlesid oma südamest... ennaist kõige kõrgema jarnajaks teha.“ Need sõnad on öeldud esimese langeja ja patustaja kohta. Patt algas tema südamest, seal näris see kui tuli ega annud rahu. Ta pidi hakkama oma südame jalajäsemaid soove teoks tegema. Kui väikene oli algus ja kui juureks on see paisunud, lõhkudes kõik tammid ja ükski ei suuda enam teha tõkkeid ette.

Kui sünnitab kurja. Nii läks petja oma tööle, et effitada Sumala näo järele loodud inimest. Raha pidas ta plaani, kuidas kõige paremini seda täide saata ja lõpetaks valmis tema südamest põrgulik plaan. Ta tahtis inimest wiia meelitusega Sumala käsust üleastumisele ja see õnnestus hülgamalt. Miks? On tahtis tunda õppida languse põhjust. Asja käik on meile kõigile selge, oleme seda küllalt kuulnud ja lugend. Saatana esimese ohvri tähelepanu juhiti asjale, mis tegi filmale himu.

Meie film näeb palju ja tahab näha palju, kuid millest tuli langus? Suur kannataja Siob lahendab mõistatuse. „Kui mu sammud kõrvale lallanud tee pealt ja mu süda filmade järele läinud“. Job. 31, 7. Esimese patustaja süda läks tema filmade järele. Sumal on annud oma käsud ja seadused inimesele, ja inimene täidab neid niikaua, kui need on tema südamest. Nii pea kui süda tahab filmadega sammu pidada, järgneb effitus.

See oli patu ajaloo algus. Sellest on möödunud ligi kuustuhat aastat, kuid patustamine toimub samadel motiividel. Minult patule meelitamise võrgud ja piinused on täienenud. Saatana tunneb teed inimese südamesse, sest ta on aastatuhandeid seda uurinud.

Kergemeelsele ja noorele ilmub ta süütu lõbususe näol ja teeb asja nii hädaohutuks ja väikseks, et tahtmatult tuleb isu proovida. Vanemale ja tõsisele, kes on seisnud aastaid eluvõitluses ja teisi hoiatanud patu eest, ilmub ta valguiseingli näol, et pakkuda juuri, jügavaid tõdesid, millesse on jagatud niivõrd väike annus walemiirki, et seda on võimatu eraldada inimliku filmaga.

Kuid ikka järgneb langus siis, kui süda käib

filmade järele. Patutee käib läbi südame. Kristus ütles: „Süda on inimese warakamber, sealt tuleb kõik välja, olgu see hea või kuri.“ Nii oleneb siis warakambri sisaldusest, mis sealt võib tulla.

Tihhti oleme hoolitud oma warakambri ukse walmades ja lubame sinna wedada igasugust rämpsju. On kamber täis, siis hakkame sealt välja jagama. Me jaame anda ainult seda, mida oleme wastu wõtnud. Kui süda on täidetud kurjusega, wäljub sealt kurjus ja ümberpöördukt.

Kui wäga hoolikalt peafime seepärast panema tähele juhtsalmi hoiatavaid sõnu. Me hoiame elus palju asju, kuid tihhti unustame selle tähtsama.

Keegi meist ei taha jurra, kuigi tihhti walmame kibedaid piisaraid haawade pärast, mida löönud raske eluwõitlus. Kui tahame nii wäga elada, siis ei hoiata me siis seda, mida tuleb hoida enam kui kõike muud. Miks walmistame endale asjatut südamewalu, tahame tunda piina ja otjatut ahastust. Hoidkem oma südant, sest sealt wäljub elu. Täitke oma warakamber õilsate aaretega, pühkige välja kõlwatu rämps, mis rikub terve elu. Ärge laske südamel käia filmade järele, waid olgu ta juhiks põhimõtted. Ta on kawal petma, ärge uskuge teda, sest ta on koguni hukas.

Inimese südamest tahab lõkkele lüüa saatana poolt süüdatud lõbutuli, ta õhutab seda alatasta, see on tema ülilm hool. Tänapäewa inimesel on juurim nälg lõbu järele ja on walmis ohwerdama kõike, et jaawutada seda. Ükskõik siis, millise wõrguga keegi on piüütud.

Suurimaid orjastajaid on wiin, uimastaw mürk, millel pole halastust oma ohwri kallal. See ei muuda asja, kas teda wõetakse terwiseks ilujas kristalses klaasis weinina või juuakse teda kusagil tänananurgas otjekohe pudelist lihtsa walge wiinana. Mürk jääb mürgiks, antagu talle siis tosinat wiisi kõlawaid nimesid. Ta läheb südamesse ja surmab, surmab siin ajalikut — ja lord igawesti oma ohvri. See kõik tuleb välja südamest, otjides lõbu. See on hirmsaim ja ohwrikerikkaim lõbualtar maailmas. Nii mõnigi purhas süda on saanud rüüwetatud, nii mõnigi süütu hing peab kandma roimari nime. Ta südamel asetseb werine plekk.

Järgmine kõik nakatanud mürk on tubak. Ta on orjastanud mõlema soo, nii noored kui wanad. Neile tähele järgneb lugematu hulk teisi pahesid. Kõik need saawad oma alguse südamest. Suur effitaja, tundes ülihästi inimese südame nõrkust ja kalduwust, töötab wäsimatu hoolega nende hukutamiseks. Tema poolt wäljatöötatud praegune lõbukultuur täidab inimese südame asjadega, mis ei ole jääwad, waid hukkuwad. Wäsimatu wõrgutaja meelitused on nii ahwatlewad, ta pakkumised

nii paljutootavad, et see, kelle jüdannt pole täinud jäädaw kalliswara, haarab neist tahtmatult finni ja hukkub ühes nendega. Do kurikawal süda, mis oled nii ferglane ja nõrk, mis oled ja nii koguni hukas? Kas me ei näe, kuiwõrd sügawad jäljed on löönud patt?

Kas me ei tahaks jelleist õudjuhest põgeneda, finni haarates meest lootusest, saades jüdannt, mis ei ole hukas. Milline peaks süis olema meie süda?

Sümaliku tarkuse waraait, annutatamatu aarete hoiupaik, piibel, näitab meile õiget teed. Ta räägib meile jüdanntest, mis on waluis, toetatud, findel, õiglane, rõõmus, uus ja puhas. Need seitse astet teewad meie jüdanntest eluallika. Kuidas jõuame jelleni? Kõigepealt peame kõrwaldama effiarwamised. Sa wõid wäsimujeni tõendada pimedale, et riie tema seljas on jeda ja jeda wärwi, kuid ta ei mõista jind, sest ta ei näe.

Samuti oleme nii kawa pimedad oma jüdannt loomulikust seisukorrast, ega pole waluis finni haarama pakutud õnnest, kuni pole kõrwaldatud effiarwamused. Peab kaduma ekslik tõekspidamine, et meie ainult üksi näeme oma jüdanntesse. See on juure effitaja wale. Kaoks kurjus ja maailm oleks õnnelik, maitstes rahu, kui ta waid usuks, et „Sümal teab ära jüdannt jalajad asjad.“ Kõik on warjamatu tema eest. Me wõime ennat ja oma jüdannt warjata kaasinimeste eest, kuid warjata jeda Sümal eest on wõimatu. See oleks sama hea, kui tahaksime jeda warjata enese eest. Sümal teab ja näeb kõik. Tuhanded häälled wõiwad rääkida sellele wastu, kuid see jääb muutmatus tõeks.

Seda uskuda, tähendab uskuda tõtt, mis toob igawese elu, ja jorra me ju ei taha. Sümal on annud eluseadused ja põhimõtted, mis jääwad igawesti maksmaks ka süis, kui terve maailm sellele wastu räägib. Kes tahab elada, haaraku finni neist.

Ja jüin on tähtsaim osa meie jüdanntel, see on

seispunkt, jelle ümber keerleb meie maailm. „Südanntega usutakse ja jüuga tunnistatakse üles.“ Sü peab meie süda waluis olema jumalikest tõdedest finni haarama, ta peab findel olema, et see on ainus pääsetee. Kui meie süda on waluis ja on findel, süis saab ta toetatud, sest Sümal sees on ainuke tugewus, ta jääb seisnua kui langewad toed.

Õmades jarnased põhimõtted ja kindluse on meie süda rõõmus. Ta on rõõmus täies jumalike põhimõttete järele, ei mitte filmade järele. Ükski asi ei jüuda teda meelitada effimisele, sest ta on findel. Selline süda armastab õiglust, sest ta on ise õiglane. Sga kõwer tee ja plaan on talle wastik, waatamata sellele, et need teed pakuwad filmale palju, et nad on täis wälisist hülgust ja rõõmu. Sõiglast jüdannt see ei meelita.

Süi on meie süda mees saanud. Seda mit jüdannt peame hoidma enam kui kõike muud, sest temast tuleb elu wälja.

Süda, mis on läbi teinud eelpool nimetatud astmed, on jõudnud wälja lõppastmeni ja see on puhas süda.

Jeesus Kristus, tee, tõde ja elu ise, ütles: „Õndsad need, kes puhwad jüdanntest, sest nemad peawad Sümalat nägema.“

Näha oma Loojat, igawese walguse allikat, on eesõigus, mis ületab kõik muud. Kui mulle pakutaks terve maailma warandus, ma ei loobuks sellest. „Sest mis on inimesel kasu sellest, kui ta kõik maailma kasuks saaks, aga oma hingele (jüdanntele) kahju teeks.“

Sellest juuremat eesmärki ei ole. Ürge laste ennat effitada! Südanntete rikkija plaanid ja piinised on wõrratult kawalad, ta kasutab igat wõimalust ja abinõu.

Seepärast olgu meie palwe: „Loo mulle Sümal puhast süda ja muenda mu sees findel waim.“

G. Trufsmann.

Tervisheid

Veresoonte lupjumine

Südannt merejoonte lupjumine kui ka teiste merejoonte lupjumise põhjuseks on peaaesjalikult alkohooli tarwitamine, suitsetamine, raske keheline töö, kui ka igasugused hingelised wapuštused jne. Sga toitudel on teatav mõju merejoonte lupjumise tekkimisel, sest inimesed, kes tarwitawad õhtralt kangeid jookse, württsijid ja woola — kannatawad rohkem merejoonte lupjumise all, kui need, kes eelistawad taimetoitusid. Weresooned lupjuwad mitte üksi jüdanntes ja peas, waid kogu inimese organis, kuid tunda annab ennat see haigus kõige rohkem just kahes tähtsamas organis, see on jüdanntes ja peas. Weresoonte lupjumist ei saa ühegi rohuaga parandada. Seda haigust wõib aga fergendada ja

tema arendannt pidurdada. Tuleb loobuda alkoholist, suitsetamisest, raskest kehalistest pingutustest ja ärritustest. Toiduks tarwitatagu peaaesjalikult taimetoitusid. Lihast, wõolatud toitudest ja württsidest tuleb loobuda. Ei ole ka soowitaw liig palju wedelike tarwitada, kuna need jüdannt koormawad. Arstirohtudena wõib proowida joodipreparaate, theobromjali, pacyli jne. Kui aga on kõrge wererõhumine ja karta on merejoonte lõhkemist peas, süis aitab hästi werelaskmine. Kuid otstarbekohase ravi määramiseks tuleb alati pöörata arsti poole, sest jüdannt kui ka pea merejoonte lupjumine on tõeline haigus, mis nõuab alguisest peale jüstemaatiliselt ravi.

Lapse haigused ja hädad

Emal peaks olema lapsele kõige lähem arst. Ta peaks olema tuttav laste terwishoiu nõuetega. Kui selleks ei ole muid võimalusi, siis ta peaks lugema terwishoidlikku kirjandust ning sealt endale annutama teadmisi.

Emal ei ole tarvis jellega uhtustada, et tema laps pole veel kordagi käinud arsti juures. Arst peaks just kindlaks tegema lapse terwishoiu seisukorra ja kehajäse puudused enne kui lapsega on midagi tõsisemat juhtunud. Seega emal elab teadlikult kaasa lapse arenemisele ja võib õigel ajal puudused parandada. Emal tuleb olla teadlik lapse vaimses ja kehalises kasvatuses.

Kasvatuses etendab tähtsat osa ema armastus. See avaldub rahus, tasakaalus ja lootuses. Emal ei ole tarvis avaldada oma muret ja kartust lapse pärast. Laps vajab ema, kes annab talle rahu, aitab teda kindla ja rahuliku käega.

Last tuleb kasvatada puhtusele ja korrale. Olgu määratud kindel kella-aeg magamiseks, tegemiseks, söögiaegadeks, ja samuti kindel mõõt toiduhulgale. Laps peab õppima sööma ka seda, mis ei maitse. Laps peab oskama juuda ja hambaid puhastada, taskurätikut tarvitada ja puhas hoida, tagasihoidlikult kõhida ja aevastada.

Emal peab oskama võtta lapse hädajäse kriitiliselt, see tähendab ettevaatlikult ja järelekaaluvast, sest lapsed on sündinud näitlejad ja nad oskavad suurepäraselt kutsuda esile valu ja õnnetust kui nad jellega juudavad midagi saavutada. Tuntud on „haigusesse põgenemine“ õnne sündimise või mõne ebameeldiva juhtumise puhul. Laps harjub kergesti „haiglase olekuga“, kui ema armastus võimaldab talle sel puhul mingi paremuse, annab talle

midagi või pöörab talle juurema tähelepanu. Paranemise tahte ajemel lapses kasvab igatjus haigestumise järele.

Laps peab õppima valude väljakannatamist. Lapse vähemat õnnetust tuleb ainult pealt vaadata ja muud mitte midagi teha. Satub laps täbarasse seisukorda, siis ta peab sellest ise üle saama ilma karjumiseta ja nututa. Peab end ise puhastama nii hästi kui see ka õnnestub, peab ise vaatama järele tekkunud häda. Kui aga on midagi lõpist, kas riided purunenud või sõrmes haav, siis alles tulgu ema juure — ilma nututa, kaebeta, vaid selge jutustusega. Vanemate poolt ei tohi olla haletsemist ja hädaldust, vaid asjalik aitamine ja juhatus juuremale osavusele. Laps õppigu kannatama. Hambad kofku pigistada — see aitab! Nii ravitsetakse väikejed haavad, kõrvaldatakse pinnud ja avatakse mädavistrikud.

Kui laps julgeb rääkida „tohtri onu“, siis on palju võidetud. Emad peaksid hoolitsemata selle eest, et enne kui on midagi tõsist juhtunud, lapsed tunneksid arsti kui sõpra ja aitajat. Kui ema annab lapse vastu tahtmist arsti kätte, kui lapsel on hirm tekkivate valude eest, siis ta asub enesekaitsele ja loobub oma vea avaldamisest. Üks kehaline wiga võib põhjustada teise vea, ja hirmuelamus halvab vaimset arengut. Kui laps usaldab arsti, siis on teda kergem ravida, ja lapsel endal ununeb valu. Nagu emad unustavad kõik valud lapse sünnitamise järele rõõmus vastjündinu pärast ja on tänulikud oma aritajaile, nii võivad emad aidata last, et ta saaks isandaks oma valude üle, unustaks need rõõmus paranemise pärast ja usaldaks arsti.

Dr. D. J.

Laste nurk

Kuidas ja milleks on emadepäev

Pühapäeval, 12. mail, on ülemaailmne suurpäev. Sel päeval lapsed korraldavad määratu paraadi oma vanemate, eriti emade auks. Kümnete tuhandete eesti lastega ühinevad sajad miljonid lapsed teistes maades. See paraad ei leia aset mitte ainult ühes paigas, vaid see ulatub igale poole, kus on lapsi. See paraad ei ole mitte niisugune, kus lapsed marsivad pikkades ridades läbi linna. See toimub waiksemalt. Selles on iga laps omaette. Iga laps tegutseb peaaegu oma äranägemise järele. Seda paraadi tuleb enesele ette kujutada ja vaimus näha määratumal arvul lapsi, kes teevad midagi emale heameeleks.

Mida teevad siis lapsed sel päeval? Nagu

üteldud, iga laps tegutseb oma äranägemise järele. Kindlat kava ei suuda keegi välja töötada selle nii laiaulatusliku sündmuse jaoks. Kuid sellel asjaolul ongi just see paremus, et saab valmistada emale üllatust. Lapsed ise leiavad, mis neil tarvis teha ja ilmutavad oma leidlikkust. Ja emal just rõõmustab oma laste leidlikkuse ja saavutuse üle.

Võiksime siiski nimetada mõnda asja, mis lapsed võiksid teha. Kõik, mis sel päeval tehakse, on juba eelmistel päevadel ette valmistatud ja mõeldud. Emadepäeva hommikul emal peaks leidma mingisuguse üllatuse. Toas võiks olla miski korraldatud emal jaoks.

Seal võiks olla ise valmistatud suupisteid, värskeid lilli, mingi oma näputöö, kirjalik õnesoov jne. jne.

Vanemate ja õpetajate õlul lasub emadepäeva koosolekute korraldamine, kus muidugi esinevad ka lapsed lauludega ja ettekannetega. Nendeks koosolekuteks korraldajad on määranud kindla kava.

Lõpuks olgu nimetatud veel emadepäeva

otstarb. See päev ei ole mitte üksnes selleks, et valmistada üllatusi ja soovida õnne emale, vaid et lapsed teeksid ka otsuse, et püüavad olla paremad ja tublimad. Ja emale jääb sellest päevast hea mälestus siis, kui ta näeb, et sellest päevast peale nende lapsed on sõnakuulelikud, korralikud ning usinad õppimises ja töös. Küll siis lapsed ise saavad ka näha emadepäeva kasu.

Minu üllatus emale

Oli kesknädala õhtu. Olin juba heitnud voodisse. Ja siis tuli korruga meele, et tuleval pühapäeval on emadepäev. Mul ei olnud ette valmistatud mingit üllatust. Peaks ema sel aupäeval üllatusest ilma jääma? See ei või olla. Ema on olnud mulle nii hea. Kolm päeva on veel aega, ma pean tõsiselt pingutama jõudu. Siis tuli mõte: teen luuletuse emale. Mitte maha kirjutada, vaid ise luuletada. Olen juba teinud mitmed luuletused. Nüüd luuletust teha emale ei ole ka raske. Nii kaalutlesin seda asja.

Järgmisel päeval teatas ema, et ta läheb homme vanaema juure. Sellest lootsin endale hea võimaluse veel teisigi kinke valmistada. Ma igatsedes ootasin seda õhtupoolikut. Viimati see tuligi. Üksi olles kõige esiti lõikasin mustast paberist väikese naisepea. Selle kleepisin valgele paberile ja piirasin ovaalse ringiga mustast paberist. Pildi alla kirjutasin: „Heale emale aupäevaks!“

Valmistasin emale ka kasuliku kingi. Õmblesin mõned puhtad lehed vihukuks kokku. Selle varustasin pealkirjaga: „Juhatusi keetmiseks ja küpsetamiseks“. Kirjutasin sisse mõningad juhatused, mis leidsin ajakirjadest.

Kui olin oma töödega valmis saanud, peitsin asjad hoolega teiste mänguasjade sekka. Keegi ei pidanud teadma ega aimama minu saladusest.

Siis läksin ja ostsin ilusa lille. Selle viisin vastaskorteri ja palusin seda hoida ja saladuses pidada.

Laupäeva õhtul, kui õhtueine juba söödud, hiilisin toast välja lille tooma. Asetasin selle kapi taha, et keegi ei näeks. Laual oli lillekimp, mille ema toonud, arvates, et keegi teine seda ei too. „Seda suurem saab

olema homme ema rõõm,“ mõtlesin endamisi.

Juba kella nelja ajal hommikul tõusin üles ja korraldasin tasahiljukesi pidulaua. — Ema rõõm sel hommikul oli kirjeldamatu.

«Armas ema!»

Õiel ja Maimul suri ema. Hiljem nad said omale uue ema. Ta oli enne olnud küll nende armas tädi Helene, kuid nüüd, kui ta pidi olema nende ema, nad ei tahtnud temast mi-

dagi teada. Nad ei tahtnud teda hüüda emaks, nagu isa neile käskis. Isa pahandas selle üle ja rääkis, et nad peaksid olema rõõmsad, et tädi Helene on nad võtnud oma hoole. Siis

hakkas Maimu valjusti nutma ja ütles: „Ah, oleks armas Jumal ennemini kutsunud ära tädi Helene ja jätnud meile meie armsa ema.“

Ema oli parajasti astumas tuppa ja isa püüdis panna käe lapse suu ette, et ema ei saaks pahandusest teada, kuid see oli hilja. Ema kuulis selle ütelse ja vaatas tõsise, siiski kaastundliku pilguga tütarlapse peale üteldes: „Usu mind, Maimuke, ma oleksin hea meelega surnud sinu ema eest, kui armas Jumal oleks mind kutsunud tema asemel. Kuid tead, sinu emake oli haiglane, ja armas Jumal päästis ta kannatustest; see oli temale hea, et ta läks puhkama.“

Maimu vaatas küsiva pilguga omaette nagu arutledes, kas uskuda või mitte uue ema juttu. Siis käänas ta jonnakalt pea selga ja lausus: „Ja, ma ei ütle sulle „ema“.“

Seepäele pööras ema küsides õie poole: „Ja sina, õie?“ Viimane lõi silmad maha ja vastas: „Vabanda, tädi Helene, aga minu ema on surnud.“

Neis lühikestes sõnades avaldus sügav valu. Ema oleks ta meeleldi surunud oma rinnale, et teda trööstida. Kui Helene siis sirutas käed õie järele, eemaldus viimane ja jooksis nuuksudes välja, ja kui väike Maimu nägi teda nutmas, jooksis ta nuttes õele järele.

Isa ja ema jäid üksi. Siis ütles isa: „Häda on nende lastega, ja ma kardan, armas Helene, sinul tuleb näha nendega palju vaeva.“ Helene aga vastas: „Kui ma otsustasin täita nende laste ema aset, siis ma juba arvestasin sellega, et mul tuleb esmalt võita nende usaldus ja armastus. Ja õie ja Maimu oleksid pahad lapsed, kui nad unustaksid nii ruttu oma hea ema.“

Möödusid nädalad sellest juhtumist, kuid õie ja Maimu suhtumine oma uuele emale ei muutunud. Nad hoidsid temast eemale. Ühel päeval aga juhtus, et Maimu jäi raskesti haigeks, ja kohale kutsutud arsti näost võis juba lugeda hädaohtu, kuigi sõnadega ta andis paranemiseks lootust. Õie oli õe pärast kõige suuremas hirmus. Teda ei lastud õe juure, sest õel oli nakkushaigus. Ainult tädi Helene viibis kõige aja haige juures.

Kord kui arst tuli jälle haige toast, kohatas ta koridoris õiet ja ütles: „Palu Jumalat, et su õde jääks elama.“ Need sõnad tungisid õie väiksesse kartlikku südamesse. Kas ta peab nüüd siis kaotama ka õe, kuna ta on juba kaotanud ema! Ah, kui ta saaks heita ainult ühegi pilgu haige tuppa, kui ta võiks

veelkord näha oma õekest . . . Ta ei suutnud enam kiusatusele vastu panna ja avas taas ukse. Ta nägi voodit, nägi ka Maimut, kes magas, silmad kinni. Ja voodi jalutsis ta silmas Helenet. See põlvitas ja hoides käed koos palvetas kuuldavalt: „Oh, Jumal, ära lase sellel lapsukesel surra, hoia teda mulle, ja ma ei taha iialgi väsida teda armastamast.“ See mõjus nii liigutavalt, et õiel tulid silmi pisarad. Ka paluja palgeid mööda veeresid suured pisarad. Teisiti ei saagi ema lapse eest paluda. Õie sulges ukse ja läks ära.

Tal hakkas häbi oma senisest käitumisest tädi Helene vastu. Ikka ja jälle pidi ta mõtlema sellest, kui kahvatu nägi välja tädi Helene, kes ööd ja päevad oli olnud haige juures. Nüüd kadus õiel mure oma õe pärast, sest ta teadis, et õde on hea tädi hoole all, ning ta hakkas mõtlema, kuidas võiks valmistada tädi Helenele selle eest iseäralist rõõmu.

Järgmisel päeval koolis õpetaja rääkis emadepäevast. Ta manitses ka neid lapsi, kel on võõrasema, et ka nemad neile valmistaksid rõõmu.

Nüüd sai õiele selgeks, mis ta pidi teema. Ta küsis isalt, kas ta võiks oma hoiukas- sas oleva raha kasutada selleks, et üllatada tädi Helenet emadepäeval. „Tädi Helenet?“ kordas isa küsivalt. Õie punastas ja ütles: „Ei, minu ema.“

Seepäele isa surus oma tütrekese vastu rindu ja siis andis ta hoiusummale veel li- saks mingi summa. Õie hakkas nüüd põne- vusega ootama emadepäeva ja tundis veel seda rohkem rõõmu, et surmaingel oli Maimu haigetoast mööda läinud ning Maimu oli juba kaunis terve. Kui õie võis esimest korda minna õe juure, siis oli neil kahel omavahel palju sosistamist ja saladusi. Ema väljus, et nende kahe õnne mitte segada. Järgmistel päevadel pani ta õiet tähele. See näis ole- vat täis saladusi ja hoidus teda hüüdmast „tädi Helene“.

Siis saabus emadepäev. Kuidas küll imes- tas tädi Helene, kui ta astus elutuppa ja lei- dis selle olevat ümber muudetud lilleaiaks. Õie ja Maimu hoidsid käest kinni, kusjuures õie lausus: „Armas ema!“ ja Maimu kordas tema järele: „Armas ema!“ Nüüd haaras õnnelik ema mõlemad tütarlapsed, kes olid end temale annud, kõvasti käte vahele. Nii leidis neid isa, ja neil kõigil oli suur hea- meel.

„Meie Aeg“ ilmub kord kuus. Toimetaja ja talitus Tallinnas, Merepuiestee 14-a. Tel. 309-41.
Vastutav toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: H. Pilt. S. P. Adv. K. Eesti Liidu väljaanne.
Hind: aastaks 2 krooni, poolaastaks 1 kroon 10 senti, üksiknumber 20 senti. Tellimine kõigist postiasutustest.

Meie Aeg

Nr. 5
1935